

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

להקת בניין

דרייב אין להופעות נשמע רעיון מבטיח, עד שנזכרים שישראל רחוקה מלהיות סרט נעורים אמריקאי

קודם כל, הוא היה מתפרס על פני כל מדינת ניו יורק. שנית, ספק אם המשתתפים היו עומדים בהנחיה של "לא יותר מעשרה אנשים באקט מיני אחד". ייתכן שכבר היה עדיף לקיים אותו בזום, בתור פסטיבל זומסטוק, או בגרסה המקומית – זומבמלה. אגב, לאוהבי השנטיפי והטבע, אני יכול לבשר שעל פי מיטב ידיעתי, עדיין חוקי לחבק עצים. הקהל מתגעגע להופעות, להרצאות ולקצת שעשוע, והמופיעים למיניהם מתים כבר לפגוש קהל אמיתי. לא יודע מי קבע ש-20 איש לא מידבקים ו-30 כן, אבל המצב החדש מאלץ את כולם לאפשר התארגנויות שפעם לא היו עולות על הדעת, כמו הופעות לפני 20 איש בגינה תמורת רבע מהמחיר הרגיל.

גם אני הוזמנתי השבוע להופיע ולשעשע קהל קטן ומי-פרגן בחצר של משפחה נחמדה במרכז הארץ. הקהל מנה 19 אנשים, כשאני האיש ה-20. היו שם אנשים נחמדים ומתורבתים שהתגעגעו לאיזה אירוע בידורי (רצייתי לומר תרבותי, אבל אני לא אוהב לשקר). בגלל הנסיבות הכלכליות המצומצמות נאלצתי לבצע לבדי את כל המטלות הטכניות, שבדרך כלל אני חולק עם הטי-כנאי המסור שלי דודו – כולל העמסת הציוד למכונית, נהיגה, הרכבת רמקולים, חיבור הכבי-לים, חיבור המקרן והמסך, פיי-רוק, העמסה ונהיגה הביתה. אם המצב יישאר ככה, נראה בעוד כמה שנים את ספרינגסטון מוכר מרצ'נדייז ביציאה מהופעה של

מהיכרותי עם הקהל כאן, כולם ידליקו אורות במכונית, יצפרו בשירים הלא מוכרים או יצעקו "תנמיך את הטנדר, לא רואים כלום!", ולזמרת - "מי נתן לך רישיון לשיר?"

מכירת אוכל ושתייה תהיה אסורה, מה שאומר שבצעם מדובר בסוג של פיקניק עם צידנית, רק שלריח של הס-נדרויץ' טונה אין לאן לצאת. מצד שני, לא כתוב שאסור להבעיר אש, ואני רואה פה פוטנציאל למופע שמשלב מנגל. מצד שלישי, לא בטוח שהשילוב של מנגל עם בניין 95 אוקטן ייגמר טוב.

מהיכרותי עם הקהל הישראלי, יש מצב שבמהלך שיר מרגש כולם ידליקו אורות במכונית. מנגה, כשינגוגן שיר לא מוכר, יתחילו צפירות וצפצופים עצבניים. לא מן הנמנע שבמהלך ההופעה יישמעו בקהל צעקות בסגנון "תנמיך את הטנדר, לא רואים כלום!", ובמקרה של זמרת - "מי נתן לך רישיון לשיר?". בשירים שיש בהם גוון של שירה בציבור יתבקשו הנהגים לשים את הפנסים במצב הבהוב. על פי ההנחיות, על הבמה יוכלו להיות עד עשרה אנשים, כשהנגנים מחויבים לעטות מסיכות במשך כל ההופעה, למעט נגני כלי הנשיפה, שהפה שלהם יוגדר כמקום עבור דה חיוני ויודבק לידו תו סגול. כמו שאני מכיר את עולם המוזיקאים, המתופפים והגי-טריסטים לא ייצאו פראירים ויתלו סקסופון על הצוואר כדי להסתובב בלי מסיכה. לעומת זאת, היתרון במסיכות הוא שאם יהיה עשן מהמנגל, המוזיקאים לא יקבלו חשק לעזוב את הבמה ולרוץ לשיפורייה הקרובה. ההגבלה של עד עשרה אנשים על הבמה עלולה לפגוע בהרכבים מרובי זמרים כמו הגי-בעטרון, שגם ככה הופעות שלהם בתקופה כזו הן אירוע רגיש, כי מדובר בהתכנסות המונית של אנשים בקבו-צת סיכון. אם בקהל מבוגר עסקינן, יכול להיות שדווקא מוזיקה קלאסית נטולת מקהלה היא הפתרון המושלם. הכל אינסטרומנטלי, בלי שירה, מה שמונע פיזור רוק על הבמה ובקהל. חוץ מזה, נדמה שהקהל של הפילהרמונית דגל בריחוק חברתי גם לפני הקורונה, והוא פחות מתחבר לאקטים לא בטיחותיים כמו סטייג' דייווינג. מצד שני, מדובר בקהל שחלקו הגדול בקבוצת סיכון, ובמקום לשיר הוא מרבה להשתעל בין הקטעים ובמהלכם.

עם כל הכבוד לרעיונות המקוריים, צריך לזכור שמעבר למוזיקה, מה שאנשים בעיקר רוצים זה להתערבב, להיפגש ולהתחכך. לכן תמיד היו כל כך הרבה פסטיבלים באביב ובקיץ למשפחות, לצעירים ולפריקים. נסו לדמיין איך היה נראה פסטיבל וודסטוק אם הוא היה מתקיים היום בצל המגבלות של שני מטרים בין אדם לאדם.

אחד התחומים שנפגעו חזק מהקורונה הוא ענף ההופעות המוזיקליות. הטענה של השלטונות היא ששירה בציבור במועדון זמר או שירת המונים במופע רוק צפוף עם כל הרוק שעף לאנשים מהפה החוצה, הן מתכון בדוק להידבקות. אני לא רואה במה זה שונה ממסעדה, ממכון כושר או מבית מלון, וחושב שהאמנים והמועדוני-נים לא צועקים מספיק חזק כדי לא לפגוע במיתרי הקול. בניסיון להחזיר את הענף לחיים, התבשרנו השבוע על יוזמה חדשה: הופעות דרייב-אין, שבהן אנשים יצפו במי-פע מתוך האוטו שלהם, כך שבזמן המופע יישמר ריחוק חברתי ומוטורי, והרסס הטיפתי היחיד שיעוף יהיה מים מהווישרים. אני בטוח שלחלק מקוראינו הצעירים המונח דרייב-אין לא ממש נהיר, והם בטוחים שמדובר במסלול לבדיקות קורונה עם המכונית. אבל פעם היה מדובר במגרש חניה גדול, שאליו אפשר היה להגיע עם המכונית ולצפות מתוכה בסרט שהוקרן ממול על מסך ענק.

זה היה פורמט אמריקני, שבצעמו כיכב בסרטים שמת-רחשים בשנות ה-50 וה-60. את הסאונד קיבלת מרמקול שהיה מחובר לעמוד עם כבל, שתלית על החלון (לא שמעו אז על בלוטות). מובן שעם כל הכבוד להתרחשויות על המסך, האקשן האמיתי התרחש בתוך המכוניות, ובגדול היה מדובר בתירוף מושלם לזוגות צעירים להתמוזז באוטו. מכיוון שכך, רוב הזוגות לא ממש זוכרים על מה היה הסרט, וגם אם היו מקרינים שם סרט תדמית של המוסד לביטוח לאומי, אף אחד לא היה מרגיש. מתישהו, כשהזוג הרגיש שהוא מיצה את תחום המוזמו עם הנדברקס בגב, הוא נטש את המגרש בחריקת צמיגים. לא תמיד הם זכרו להחזיר את הרמקול למקום ותלשו אותו עם הכבל מהעמוד.

הרעיון החדש בהחלט נשמע כמשב רוח מר-ענן בשמי המוזיקה וההופעות, אלא שהוא כולל גם הני-חיות נוספות. מדברים על סדרן לכל 20 מכוניות ועל מרווח של שני מטרים בין כלי הרכב. היציאה לשירותים תתבצע בתיאום עם הסדרנים, ורק משפחה אחת תוכל להיות בשירותים בכל רגע נתון. בעניין הצפייה המשפחית, לא ברור לי איך בדיוק יכולה משפחה שלמה ליהנות מהופעה, כשחלקה יושב בספסל האחורי ורואה בעיקר את המושבים הקדמיים. אלא אם כן המכונית עומדת ברוורס וכולם מסתכלים על ההופעה דרך המראה.

לגבי הצעירים, שחושבים שכמו בדרייב-אין של פעם הם יוכלו לשלב כאן מזמוזים, צריך לזכור שהפעם יש סדרן שמסתובב בין המכוניות ומציץ, בטענה שהוא צריך לאכוף את הנחיות הבטיחות. אם במקרה הוא מכיר את ההורים שלכם, הוא כבר יעדכן אותם שבניגוד למה שאמרתם, לא באמת לקחתם את האוטו כדי ללמוד אצל חברה.

עצמו בחצר של משפחה בממפיס. כשהקהל הגיע כבר הייתי סחוט ומויע, וגם הבנתי ששכחתי להביא איתי מיקרופון. שתייתי מים קרים, התייבשת, וביצעתי את המוטל עלי כמצופה, גם בלי המיקרופון. יש משהו מיוחד בהופעה לקהל כה קטן. אתה רואה כל הבעת פנים, כל תזווה בכיסא, ואם מישהו מקבל מסרון או משחק קנדי קראש, אתה הראשון להבחין בזה. מה שלא יכולתי לחוות זה את כמות היתושים שנכנסו לי לפה בזמן שריברתי. בשלב מסוים, יתוש חרוץ במיוחד נכנס לי לתוך הגרון והתחלתי להשתעל באינטנסיביות. לפני שישה חודשים שיעול כזה היה מתקבל בחיניניות, אבל כאן זה הפך תוך שניות לאירוע חבלני, שבו הנוכחים זזים אחורה נבעתה וממהרים לעטות על עצמם מסיכות. עכשיו אני שוקל לפתוח לייזן של הופעות דרייב-אין בחצרות של בתים, כשכל אחד יצפה במופע ממסכת הדשא שלו. אני אביא איתי מגרפה. ●

yairn@israelhayom.co.il